

Arrest

nr. 205 863 van 25 juni 2018
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat F. JACOBS
Kroonlaan 207
1050 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Sierra Leone nationaliteit te zijn, op 2 maart 2018 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 31 januari 2018.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 16 april 2018 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 15 mei 2018.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken K. DECLERCK.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M. KIWAKANA *loco* advocaat F. JACOBS en van attaché L. VANDERVOORT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. De bestreden beslissing luidt als volgt:

A. Feitenrelaas

U verklaart een Sierra Leoons staatsburger te zijn, van Fullah-origine. U werd geboren in Waterloo, Joppafarm, waar u met uw moeder woonde tot 2009. Van 2009 tot 2014 woonde u bij K., een Temne-vrouw, bij wie uw moeder u onderbracht omdat ze niet meer voor u kon zorgen. K. stierf in 2014 echter aan Ebola. U bleef nog enkele maanden in Waterloo en in 2015 vertrok u naar Freetown met Z., een vriendin van K., die u in Freetown onderbracht bij D.P., een man van Nigeriaanse origine die in de haven werkte. U woonde bij hem en hij bezorgde u ook een job in de haven. In december 2015 leerde u in Freetown uw vriendin M. kennen, een christelijk meisje van Mende-origine.

In februari 2016 begon jullie relatie. Toen de vader van M. jullie samen zag en hij via uw achternaam ontdekte dat u van Fullah-origine bent, maakte hij u duidelijk dat hij niet wou dat jullie een relatie hadden omdat hij bang was dat u, als Fullah, niet met haar zou willen trouwen en omdat u moslim bent. Hij dreigde ermee u te vermoorden. Toen u tegen M. zei wat haar vader had gezegd, dreigde zij er op haar beurt mee dat als u haar zou verlaten, ze u in problemen zou brengen met haar vader die politieagent was. Jullie zetten de relatie verder. In april 2016 vernam u van M. dat ze zwanger was. M. was heel blij met de zwangerschap maar u wist haar te overtuigen de zwangerschap te beëindigen omwille van de problemen die jullie zouden krijgen met haar vader. U lichtte Z. in over uw problemen. Z. ging daarop met M. naar het ziekenhuis om de zwangerschap te beëindigen. In het ziekenhuis wou men de ingreep echter niet doen, aangezien er een handtekening van de ouders van het meisje nodig was. Bovendien werkte in het ziekenhuis een kennis van de familie van M., die haar familie inlichtte. Z. besloot hierop snel het ziekenhuis te verlaten om u over de situatie in te lichten. Niet veel later werd u in de haven door politieagenten gearresteerd. U bleef drie dagen in het politiekantoor van Kalaba town, waarna u werd overgebracht naar de Pademba-gevangenis, waar u nog een maand bleef zonder aanklacht. Dankzij de hulp van één van de agenten in de gevangenis, die een overeenkomst had gesloten met Z. en D.P., kon u de gevangenis stiekem verlaten. Twee maanden later, op 23 augustus 2016, verliet u Sierra Leone. Op 17 oktober 2016 vroeg u in België asiel aan. Op 10 november 2016 werd uw dochter A. geboren in Sierra Leone. M. bracht u daarvan op de hoogte. Ze liet u ook weten dat haar vader u nog steeds zoekt en wil aanpakken, en dat zij met jullie dochter, die als een bastaard beschouwd wordt, niet welkom is bij haar vader.

B. Motivering

Er dient te worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent om uw vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

Vooreerst dienen volgende bedenkingen te worden gemaakt bij uw beweerde geboortedatum, met name 10/02/2000 (zie gehoorverslag CGVS, p. 4). Immers, overeenkomstig de beslissing die u werd betekend door de dienst Voogdij op 25 november 2016 in verband met de medische tests tot vaststelling van uw leeftijd overeenkomstig de artikelen 3§2, 2°; 6§2, 1°; 7 en 8§1 van Titel XIII, hoofdstuk 6 "Voogdij over niet-begeleide minderjarige vreemdelingen" van de Wet van 24 december 2002, zoals gewijzigd door de Programmawet van 22 december 2003 en door de Programmawet van 27 december 2004 en die aantoonde dat u op de dag van het onderzoek, op 24 oktober 2016, een leeftijd van 20,6 jaar had (met standaarddeviatie van 2 jaar), kan u niet worden beschouwd als minderjarige. Bovendien beschikt het CGVS ondertussen over informatie waaruit blijkt dat u ooit een Sierra Leone paspoort werd uitgereikt, waarop als uw geboortedatum 27/04/1990 vermeld staat. Hieruit blijkt dat u de Belgische asielinstanties op intentionele wijze heeft getracht te misleiden, wat de algemene geloofwaardigheid van uw verklaringen op ernstige wijze aantast.

Verder dient te worden opgemerkt dat u over dat paspoort ook incoherente verklaringen aflegt. Voor het CGVS gevraagd of u een paspoort had in Sierra Leone, verklaarde u geen paspoort gehad te hebben maar wel papieren van school, die K. u bezorgde om een opleiding te volgen. U verklaart niet te weten waar u die schoolpapieren bent gaan halen, maar u moest er wel een foto voor laten nemen en uw vingerafdrukken werden genomen (zie gehoorverslag CGVS, p. 27-28). Toen u geconfronteerd werd met de informatie waarover het CGVS beschikt, met name dat u een visum heeft aangevraagd, verklaart u dat u daar niets van weet, dat het ging over een opleiding volgen en over werk bij de haven (zie gehoorverslag CGVS, p. 28). Ook door de DVZ werd u ondervraagd over uw documenten. Ook daar verklaarde u meermaals geen paspoort (gehad) te hebben (zie verklaring DVZ, nr. 24, verklaring confrontatie VIS ITA). Ook daar geconfronteerd met de informatie over uw visumaanvraag blijft u erbij hier niet van te weten. Voor de DVZ, geconfronteerd met het feit dat uw vingerafdrukken genomen werden op 17/2/2014 ontkent u dit bovendien en zegt u dat u er niet bij was, terwijl u voor het CGVS en later voor de DVZ (8/2/2017), wel al aangaf dat uw vingerafdrukken werden genomen, weliswaar voor het bekomen van 'schooldocumenten'. Voor de DVZ verklaarde u op 11/10/2016 nog dat uw tante alles geregeld had voor u.

Er dient te worden vastgesteld dat u dit visum aanvraagde in 2014, met een paspoort dat u werd afgeleverd in 2012 (zie informatie in de blauwe map in uw administratief dossier). Volgens uw geboortedatum (zoals vermeld in uw paspoort) was u 24 jaar toen u het visum aanvraagde. Het is niet aannemelijk dat u dan, op die leeftijd, geen benul zou gehad hebben van het doel van deze documenten en niet zou geweten hebben dat het om een visum ging.

Gevraagd met welke documenten u van Sierra Leone naar België bent gereisd, verklaart u dat D.P. voor u documenten had gemaakt. Opnieuw stelt u met 'schoolpapieren' te zijn gereisd. Pas wanneer u uitdrukkelijk gevraagd werd of het een paspoort was dat u gebruikte om te reizen, geeft u toe dat het een paspoort was, dat D.P. voor gemaakt had (zie gehoorverslag CGVS, p. 29). Het is niet aannemelijk dat u, een man van ondertussen 26 jaar, niet zou weten wat het verschil is tussen schoolpapieren en een paspoort, temeer daar u reeds in 2014 blijkbaar een visum (om professionele redenen) aanvroeg voor Italië.

Verder verklaarde u voor het CGVS dat dit (nu u asiel vraagt) de eerste keer is dat u uw land verliet (zie gehoorverslag CGVS, p. 4). Uit uw visumgegevens blijkt echter dat u reeds in 2014 in Ivoorkust uw visum ging aanvragen.

Bovenstaande elementen tasten reeds de algehele geloofwaardigheid van uw verklaringen aan. Bovendien kan hieruit afgeleid worden dat u reeds in 2014 plannen had om Sierra Leone te verlaten, voordat uw beweerde problemen begonnen.

Echter, ook uw beweerde problemen kan u niet aannemelijk maken.

Zo zijn uw verklaringen over het moment dat M. u op de hoogte bracht van haar zwangerschap totaal onaannemelijk en komen deze allesbehalve doorleefd over. U schetst immers een relatie met M. die verboden is door haar vader en waarbij u met de dood bedreigd werd. Het is dan ook uiterst bevreemdend dat u M. als '**blij**' omschrijft omdat ze dacht dat u nu niet meer van haar weg zou gaan (zie gehoorverslag CGVS, p. 21). Anderzijds blijkt uit uw verklaringen dat u er vlot in slaagde haar te overtuigen van een abortus, omdat haar vader jullie bedreigde met de dood. Dat M. daar zelf nog niet aan gedacht had en zich blijkbaar zelf geen zorgen maakte maar eerder 'blij' was omdat ze dacht dat u dan niet meer weg zou gaan, is ondenkbaar. Dat ze ook zo blij was **omdat u dan niet meer weg zou gaan**, maar u er wel in slaagde haar meteen te overtuigen van een abortus, tart alle verbeelding.

Ook uw omschrijving van het verloop van jullie relatie, nadat M.'s vader u initieel had bedreigd, zijn alles behalve doorleefd te noemen. Gevraagd hoe jullie de toekomst verder zagen, nadat M.'s vader u gezegd had de relatie te beëindigen, begrijpt u de vraag niet (zie gehoorverslag CGVS, p. 19). U de vraag opnieuw gesteld verklaart u dat M. u zei dat u niet moest luisteren naar haar ouders, dat u de bedreigingen moest negeren, **dat u 'gewoon' met haar moest verder gaan** (zie gehoorverslag CGVS, p. 19-20). U verklaart nochtans dat u de bedreigingen van M.'s vader wel serieus nam. Anderzijds verklaart u : **'Ik ging gewoon verder met haar.'** Gevraagd of jullie een plan in gedachten hadden over hoe jullie jullie relatie verder zouden uitbouwen, verklaart u daar niet over gepraat te hebben en haar niet gevraagd te hebben hoe jullie verder kunnen als haar vader u bedreigt (zie gehoorverslag CGVS, p. 20). Het is totaal niet aannemelijk dat u, na doodsb bedreigingen door de vader van M., die u ernstig nam, zou besloten hebben 'gewoon' de relatie verder te zetten.

Wat betreft de bedreigingen die de vader van M. zou geuit hebben ten aanzien van u kan nog het volgende worden bemerkt : voor het CGVS verklaarde u dat de vader van M. u een eerste keer in februari, toen hij u zag met M., bedreigde (zie gehoorverslag CGVS, p. 16). U haalt bovendien nog een **tweede incident** aan waarbij M.'s vader u bedreigde, met name op het moment dat u werd overgebracht naar de Padembagevangenis en hij u zei dat hij je echt zal vermoorden (zie gehoorverslag CGVS, p. 25). Voor de DVZ verklaarde u echter slechts **eenmaal** door M.'s vader bedreigd te zijn, in het prille begin van jullie relatie (zie vragenlijst CGVS, ingevuld door DVZ, nr. 3.5). U stelde bij de DVZ ook dat hij u 'toen' gezegd heeft dat hij u zou doden indien u zijn dochter zwanger zou maken. Voor het CGVS beschreef u de bedreiging aan het begin van jullie relatie echter anders; u vermeldde er geen bedreiging omwille van een toekomstige zwangerschap maar wel een bedreiging indien jullie relatie zou blijven duren (zie gehoorverslag CGVS, p. 17).

Verder schetst u ook een merkwaardige gang van zaken over deze bedreigingen. Zo verklaart u dat de vader van M. u de eerste keer bedreigde in aanwezigheid van M., terwijl hij haar vasthield (zie gehoorverslag CGVS; p. 16, 17). Het is dan ook merkwaardig dat u eveneens verklaarde : 'Ik ben naar M. gegaan. Ik had haar gezegd wat haar vader had gezegd...Ik mag niet met je omgaan.' (Zie gehoorverslag CGVS, p. 17). U lijkt niet te beseffen dat M. aanwezig was tijdens de bedreigingen door haar vader.

Vervolgens verklaarde u voor het CGVS dat u nadat u erin slaagde de gevangenis te verlaten, u nog twee maanden in een 'schuilplek' verbleef voor D.P. u meenam naar België (zie gehoorverslag CGVS, p. 25). Voor de DVZ verklaarde u dat u na de gevangenis te hebben verlaten terug te zijn gebracht naar D.P. naar Waterkey, waar u woonde, en daar bij D.P. verbleven te hebben tot uw vertrek (zie vragenlijst CGVS, ingevuld door DVZ, nr. 3.1.).

Ten slotte dient te worden vastgesteld dat u tijdens uw gehoor op de DVZ niet bleek te weten waar M., de vrouw voor wie u uw leven riskeerde in Sierra Leone, en die beviel van uw dochter, zich op dat moment bevond, noch waar uw dochter geboren is. U verklaarde zich niet meer te herinneren waar M. en het kind toen waren (zie verklaring DVZ, nr. 16). Dit alles getuigt van weinig interesse in het lot van uw partner en kind en doet dan ook verder vragen rijzen bij de geloofwaardigheid van uw asielrelaas.

Gelet op het voorgaande kan in uw hoofde geen vermoeden van het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie, of een reëel risico op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, worden vastgesteld.

U legt in het kader van uw asielaanvraag zelf geen documenten voor die uw identiteit, asielrelaas of reisweg kunnen aantonen. U legt wel een medisch attest voor, afgeleverd op 26/11/2017 door dr. Marot dat enkel stelt dat u aan Tuberculose leed. Verder voegt dit attest niets toe aan uw asielrelaas.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over het beroep

2.1. Verzoekschrift

Vooreerst formuleert verzoeker enkele opmerkingen bij de feiten zoals weergegeven in de bestreden beslissing. Hij stelt dat hij ondanks zijn leeftijd nog jong en onervaren is, weinig of geen opvoeding gekregen heeft, slechts tot zijn veertiende naar school is geweest, geen gewoon sociaal leven heeft gekend omwille van de ziekte van zijn moeder en weinig weet over zijn stam, de gewoonten, etc. Verzoeker voert aan dat het CGVS hiermee rekening moet houden.

Verzoeker voert in zijn verzoekschrift van 2 maart 2018 een schending aan van "art. 2 par. 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de formele motiveringsplicht van administratieve akten, artikel 48/3 en 48/4 en artikel 62 van de Wet van 15.12.1980 betreffende de toegang, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdeling;.

Schending van het beginsel van behoorlijk bestuur dat bij de administratie rust en bij het voorbereiden en opmaken van een administratieve beslissing ;

Schending van artikel 3 en 8 van het EVRM , Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden zoals gewijzigd door Protocol Nr. 11 met de aanvullende Protocollen Nrs. 1, 4, 6, 7, 12 en 13 en artikel 1 van de Conventie van Genève;

Schending van Artikel 17 van het Koninklijk besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat- generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen

Schending van Artikel 4 van de richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft".

Verzoeker geeft een theoretische uiteenzetting over de beginselen van behoorlijk bestuur, de motiveringsplicht en de zorgvuldigheidsplicht.

Verzoeker betoogt dat de beslissing een flagrante interne tegenstrijdigheid inhoudt in verband met zijn leeftijd: "Het CGVS stelt dat de verzoekende partij op 24 oktober 2016, een leeftijd van 20,6 jaar had (met standaarddeviatie van 2 jaar) ingevolge de resultaten van de medische testen die door de dienst voorgedij werden aangevraagd ;

Na verificatie dient derhalve te worden aangenomen dat op 24.10.2016 verzoekende partij minstens 18.6 jaar oud was en hoogstens 22.6 jaar oud was ; zonder andere mogelijke varianten gelet op de waarde die aan de test toegekend wordt.

Het CGVS weerhoudt echter dit en wijst er verder op dat de verzoekende partij niet meer een leeftijd zou hebben tussen 18,6 en 22,6 jaar, doch wel de leeftijd zou hebben zoals vermeld in de paspoort waarmede de verzoekende partij een visum voor Italië zou hebben aangevraagd hetzij de leeftijd van 26 jaar (geboren in 1990).

De verzoekende partij heeft geenszins toegekend dat dit document authentiek was , integendeel heeft zij uitdrukkelijk vermeldt dat zij zelf de paspoort niet regelde".

Verzoeker voert aan dat het onredelijk is dat het CGVS stelt dat verzoeker 26 jaar oud zou geweest zijn bij zijn aankomst in België, vermits de medische tests aangeven dat verzoeker toen 20,6 jaar was met een standaarddeviatie van 2 jaar.

Verder geeft verzoeker aan dat hij geenszins heeft beweerd dat M. uiterst blij zou geweest zijn met haar zwangerschap: *"De lezing van de nota's leert inderdaad dat de verzoekende partij inderdaad toegekend heeft dat M. inderdaad "blij" was, doch wel voor de welbepaalde reden dat zij dacht dat de verzoekende partij haar niet zou laten staan en met een kind niet meer weg van haar kon..."*

Het is integendeel de Protection Officer die in haar vragen steeds liet bemerken dat M. "zo" blij was...".

Verzoeker merkt op dat zowel hij als M. plots geconfronteerd werden met de zwangerschap, zonder dat noch de ene noch de andere aan de gevolgen hadden gedacht en zonder dat zij een grondige analyse van de situatie hadden gemaakt.

Verzoeker geeft aan dat de reactie van M. die blij was misschien geen wijze reactie is, maar ook niet ongelooflijk, zoals het CGVS stelt. Verzoeker legt uit als volgt: *"Vooreerst mag worden aangenomen dat een deel vrouwen zich van een zwangerschap verheugen omdat zij hierdoor het bewijs krijgen dat zij vruchtbaar zijn;*

Verder mag ook worden aangenomen dat een deel vrouwen zich verheugen het kind te dragen van de man waarop zij verliefd zijn, zelfs zijn de omstandigheden niet optimaal;

Verder mag ook worden aangenomen dat een deel vrouwen een zwangerschap aanzien als een middel om iets te bekomen; om een doel te bereiken : het kind wordt een argument om iemand tot iets te dwingen, om van iemand iet te bekomen ; Om te trouwen, om te erven, om regularisatie te bekomen, om nationaliteit te bekomen : er bestaan ontelbare redenen om al dan niet moreel correct zich van een zwangerschap te verheugen, minstens prima facie...".

Verzoeker betoogt dat het CGVS in zijn inschatting een belangrijk element verwaarloost, namelijk dat M. reeds een relatie had gehad met een jongen en dat deze haar in de steek had gelaten omdat haar vader de relatie niet goedkeurde. Verzoeker legt uit dat M. redelijk kon denken of dromen dat een kind haar aan haar vriend zou binden. Verzoeker meent dan ook dat de reactie van M. niet als ongeloofwaardig kan bestempeld worden. Hij verwijst naar een recent artikel van *"een Afrikaanse vrouw, die duidelijk afraadt een kind te laten verwekken zonder onderling akkoord"* (<https://www.afrikamag.com/raisons-enceinte-homme-retenir/5raisons-de-ne-pas-tomber-enceinte-d'un-homme-pour-le-retenir>).

Verzoeker stelt dat hij zich persoonlijk niet kon verheugen met het nieuws van een zwangerschap omwille van meerdere redenen:

"- indien hij M. graag zag had hij concreet nog geen levensplan opgebouwd . Hij wenste met haar te trouwen maar dacht geenszins aan een kind te verwekken. Hij was hiervoor nog niet klaar.

- hij wist dat de vader reeds niet akkoord ging met de aangeknoopte relatie en was reeds bedreigd geweest : het nieuws van een zwangerschap kon enkel de woede van de vader verwekken voor hem was de zwangerschap geen oplossing, integendeel.

- Hij is ook verrast geweest door het feit dat M. zwanger geraakte daar hij dacht dat zij een zwangerschap probeerde te vermijden;

- Het nieuws heeft hem onaangenaam verrast en hij heeft het heel moeilijk om zijn eigen gevoelens te analyseren...".

Verzoeker geeft aan dat hij M. meteen op alle bijkomende problemen die een zwangerschap met zich meebracht heeft gewezen. Volgens verzoeker is het dan ook aanvaardbaar dat M. meteen heeft beseft dat het kind er niet voor zou zorgen dat de verzoeker bij haar zou blijven en het kind samen met haar zou opvoeden. Vandaar dat M. het voorstel tot abortus vrij snel aanvaardde.

Verzoeker legt informatie voor in verband met ongewenste of ongeplande zwangerschappen en de reacties die hieraan verbonden zijn (<https://www.sgp.nl/standpunten/o/ongewenste-zwangerschap>; <https://www.seksualiteit.be/anticonceptie/ongeleland-zwanger>).

Verzoeker voert aan dat het CGVS volkomen ten onrechte slechts een gestereotypeerd gedrag als reactie blijkt aan te nemen en als geloofwaardig te beschouwen en verwaarloost de uiteindelijke problematiek, en de specificiteit van de problematiek.

Wat betreft de subsidiaire bescherming stelt verzoeker dat verweerder deze enkel behandelt in het kader van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet, doch niet in het kader van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Verzoeker vraagt om *“huidig verzoekschrift te willen ontvankelijk en gegrond te verklaren en bijgevolg de bestreden beslissing(en) te willen HERVORMEN en haar hoofddorde als vluchteling te erkennen, in ondergeschikte orde haar de subsidiaire bescherming toe te kennen; In ondergeschikte orde de beslissing nietig te verklaren en het dossier naar het CGVS te verwijzen”*.

2.2. Over de gegrondheid van het beroep

2.2.1. De Raad wijst erop dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal over volheid van rechtsmacht beschikt. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, 95, 96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

2.2.2. Uit de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet en artikel 4, § 1 van de Richtlijn 2011/95/EU volgt dat het in de eerste plaats aan de asielzoeker toekomt om de nodige relevante elementen te verschaffen om over te kunnen gaan tot een onderzoek van zijn verzoek om internationale bescherming. De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele basis en hierbij moet onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

2.3. Aangaande de vluchtelingenstatus

2.3.1. Voorop dient erop gewezen worden dat verzoeker zich een jongere leeftijd aanmeet dan degene die blijkt uit het medisch onderzoek van 12 mei 2015. Verzoeker verklaart te zijn geboren op 10 februari 2000 (gehoorverslag van het CGVS van 13 juli 2017, ofwel notities persoonlijk onderhoud (hierna: CGVS-verslag), p. 4), terwijl medisch vastgesteld werd dat hij op 24 oktober 2016 20,6 jaar oud was, met een standaarddeviatie van 2 jaar (zie administratief dossier). Bovendien blijkt uit informatie toegevoegd aan het administratief dossier dat aan verzoeker op 12 december 2012 een Sierra Leoons paspoort werd uitgereikt, waarop als geboortedatum 27 april 1990 vermeld staat (*“info visumaanvraag”*).

2.3.2. Verzoeker voert aan dat het onredelijk is dat verweerder - op basis van een paspoort waarover verzoeker stelt dat iemand anders het voor hem heeft geregeld - opwerpt dat verzoeker 26 jaar oud zou geweest zijn bij zijn aankomst in België, vermits de medische tests aangeven dat verzoeker toen 20,6 jaar was met een standaarddeviatie van 2 jaar. De Raad merkt op dat verzoeker hoe dan ook zijn ware leeftijd trachtte te verhullen en de asielinstanties intentioneel trachtte te misleiden. Voorts kan worden vastgesteld dat het medische onderzoek voorzichtigheidshalve maatstaven hanteert die de onderste leeftijd laag houdt. De Raad ziet niet in waarom verzoekers paspoort vals zou zijn. Immers verzoeker is niet vervolgd door zijn overheid. Hij heeft problemen met zijn schoonvader.

2.3.3. Verzoekers verklaringen over zijn paspoort zijn daarbij ook niet aannemelijk. Zowel bij de Dienst Vreemdelingenzaken als bij de Commissaris-generaal ontkende verzoeker een paspoort gehad te hebben in Sierra Leone (CGVS-verslag, p. 27), terwijl uit verzoekers visumdossier ondubbelzinnig blijkt dat hij een visum aanvraagde in 2014, met een paspoort dat hem werd afgeleverd in 2012 (*“info visumaanvraag”*).

Bij de DVZ geconfronteerd met de vaststelling dat verzoekers vingerafdrukken genomen werden op 17 februari 2014, ontkende verzoeker dit initieel, zei hij dat hij er niet bij was en dat zijn tante dit had aangevraagd (zie verklaring confrontatie VIS ITA). Verzoeker gaf later bij de DVZ en bij het CGVS aan dat zijn vingerafdrukken werden genomen voor het verkrijgen van "schoolpapieren" (verklaring DVZ, punten 24, 25; CGVS-verslag, p. 27-28). Gevraagd met welke documenten verzoeker van Sierra Leone gereisd is, verklaarde deze dat D. deze documenten had gevraagd en stelde hij opnieuw dat hij met "schoolpapieren" gereisd is (CGVS-verslag, p. 29). Pas wanneer aan verzoeker uitdrukkelijk gevraagd werd of het een paspoort was dat hij gebruikte om te reizen, gaf verzoeker toe dat het een paspoort was dat door D. gemaakt was (CGVS-verslag, p. 29). Het is echter niet aannemelijk dat verzoeker niet zou weten wat het verschil is tussen een paspoort en schooldocumenten, temeer nu verzoeker in 2014 om professionele redenen een visum aanvraag voor Italië. Evenmin kan worden aangenomen dat verzoeker met een vervalst paspoort zou gereisd hebben, nu verzoeker dit niet neerlegt en uit zijn visumdossier blijkt dat verzoeker in het bezit was van een legaal paspoort, uitgereikt in 2012.

2.3.4. Verder verklaarde verzoeker bij het CGVS dat het de eerste keer is dat hij zijn land verliet (CGVS-verslag, p. 4), terwijl uit zijn visumdossier blijkt dat verzoeker in 2014 zijn visum in Ivoorkust ging aanvragen. Bovendien blijkt hieruit dat verzoeker reeds in 2014 plannen had om Sierra Leone te verlaten, nog voor zijn beweerde problemen plaatsvonden. Voorgaande vaststellingen ondergraven verzoekers algehele geloofwaardigheid.

2.3.5. Verzoeker maakt zijn beweerde problemen evenmin aannemelijk, nu (i) hij tegenstrijdige verklaringen aflegt aangaande de bedreigingen van de vader van M.. Bij de DVZ verklaarde verzoeker nog dat M.'s vader hem eenmaal bedreigd had, in het begin van de relatie, en dat deze stelde dat hij verzoeker zou doden indien hij zijn dochter zou zwanger maken (CGVS-vragenlijst, vraag 3.5). Bij het CGVS geeft verzoeker dan weer aan tweemaal te zijn bedreigd door M.'s vader, maar vermeldde geen bedreiging omwille van een toekomstige zwangerschap (CGVS-verslag, p. 16, p. 25); (ii) niet valt te rijmen dat verzoeker enerzijds verklaarde dat de vader van M. hem voor het eerst bedreigde in het bijzijn van M. ("hij zag me met M.", CGVS-verslag, p. 16) en anderzijds stelde dat hij na deze bedreiging naar M. is "gegaan. Ik had haar gezegd wat haar vader had gezegd. Ik ben moslim en fullah, ik mag niet met je omgaan" (CGVS-verslag, p. 17). Verzoeker lijkt niet te beseffen dat M. aanwezig was bij de bedreiging, wat erop wijst dat zijn verklaringen niet op waargebeurde ervaringen berusten; (iii) verzoeker incoherente verklaringen aflegde over waar hij verbleef nadat hij de gevangenis in Sierra Leone verliet (vragenlijst CGVS, punt 3.1; CGVS-verslag, p. 25); (iv) verzoeker bij de DVZ stelde dat hij zich niet kan herinneren waar M. en zijn dochter A. zich bevonden (verklaring DVZ, punt 16). Verzoekers desinteresse in het lot van M. en zijn dochter A. ondermijnt de geloofwaardigheid van zijn asielrelaas, nu enige belangstelling mag worden verwacht in de evolutie van zijn - en dus ook M.'s - problemen; (v) geenszins kan worden aangenomen dat verzoeker, nadat hij met de dood bedreigd werd door M.'s vader - en hij dit ernstig nam - zou besloten hebben om "gewoon" de relatie verder te zetten (CGVS-verslag, p. 19-20).

2.3.6. Voorts valt niet te rijmen dat M. blij was toen ze het nieuws over haar zwangerschap vertelde (CGVS-verslag, p. 20-21), nu verzoeker aangaf dat M. zei "*dat ze vroeger ook zwanger van iemand was en die persoon had ook veel problemen met haar vader. Ze wilde dat niet meer met haar vader.*" (CGVS-verslag, p. 21). Voorts kan niet worden ingezien dat verzoeker er in slaagde M. meteen te overtuigen van een abortus, terwijl M. blij was, "[o]mdat ze dacht, als ze zwanger is, dan ga ik niet meer weg van haar." (CGVS-verslag, p. 21). Verzoekers verklaringen komen oppervlakkig en ondoorleefd voor.

2.3.7. Verzoeker geeft in het verzoekschrift aan dat zowel hij als M. plots geconfronteerd werden met de zwangerschap, zonder dat noch de ene noch de andere aan de gevolgen hadden gedacht en zonder dat zij een grondige analyse van de situatie hadden gemaakt. De Raad herneemt dat verzoeker een ondoorleefde beschrijving geeft van de reacties van M., zodat zijn verklaringen hieromtrent als verzonnen voorkomen. Immers, er kan redelijkerwijs verwacht worden dat M.'s gevoelens bij haar ongeplande zwangerschap iets complexer zouden zijn, temeer nu haar vriend reeds met de dood bedreigd werd door haar vader en zij in een gelijkaardige situatie verkeerde in een vorige relatie. Zoals ook blijkt uit de informatie over ongeplande zwangerschappen, aangehaald in het verzoekschrift, is het normaal dat tegenstrijdige gevoelens en overwegingen elkaar afwisselen gevoelens bij de confrontatie met een ongeplande zwangerschap. Dat M. blij was met haar zwangerschap toen ze het verzoeker vertelde en vervolgens onmiddellijk instemde met een abortus omdat verzoeker haar op de minpunten wees, is geheel oppervlakkig en kan niet overtuigen in het licht de context waarin verzoeker en M. zich bevonden.

2.3.8. Wat betreft de aangevoerde schending van artikel 4 van de Richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 stelt de Raad vast dat verzoeker in zijn middel de oude richtlijn aanvoert, met name de *“Richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004”*, terwijl deze werd vervangen door de Richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (hierna: Kwalificatierichtlijn). Hoe dan ook wat betreft de aangevoerde schending van *“artikel 4 van de Richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004”* dient te worden opgemerkt dat richtlijnen geen directe werking hebben. Een richtlijn kan wel directe werking hebben in de Belgische rechtsorde wanneer de omzettingstermijn voor de betrokken richtlijn is verstreken en indien zij duidelijke en onvoorwaardelijke bepalingen bevat die geen verdere substantiële interne uitvoeringsmaatregel door de communautaire of nationale overheden behoeven om het gewild effect op nuttige wijze te bereiken. De omzettingstermijn van de Richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van deze verleende bescherming, verstreek blijkens artikel 38 van voormelde richtlijn op 10 oktober 2006, datum waarop deze ook effectief in Belgisch recht werd omgezet.

Hoe dan ook uit het administratief dossier en uit het verzoekschrift kan blijken dat verzoekers aanvraag om internationale bescherming op individuele basis heeft plaatsgevonden. Daarbij werd rekening gehouden met, onder meer, alle relevante feiten in verband met het land van herkomst op het tijdstip van de beslissing, met de door verzoeker afgelegde verklaringen en overgelegde stukken en met de individuele situatie en persoonlijke omstandigheden die verzoeker wenste mee te delen *“teneinde te beoordelen of op basis van de persoonlijke omstandigheden van de verzoeker, de daden waaraan hij blootgesteld is of blootgesteld zou kunnen worden, met vervolging of ernstige schade overeenkomen”*.

Hieruit blijkt duidelijk dat de bewijslast in beginsel bij de asielzoeker zelf rust. De commissaris-generaal moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen. Verzoeker gaat er duidelijk aan voorbij dat de samenwerkingsplicht vervat in artikel 4 van de Kwalificatierichtlijn geen synoniem van *“gedeelde bewijslast”* is, maar een nuancering inhoudt van de bewijslast die in beginsel op de schouders van de asielzoeker rust. De samenwerkingsplicht vervat in de tweede zin van artikel 4, eerste lid van de Kwalificatierichtlijn volgt immers nadat de bewijslast, zoals omschreven in de eerste zin van voornoemd artikel, in de eerste plaats bij de asielzoeker is gelegd. De samenwerkingsplicht die op de schouders van de commissaris-generaal rust, doet dus geen afbreuk aan de verplichting van de asielzoeker om de relevante gegevens noodzakelijk voor de beoordeling van de gegrondheid van zijn asielaanvraag spontaan en zo spoedig mogelijk te verstrekken. Het is dan ook aan verzoeker om alle nodige elementen voor de beoordeling van zijn verzoek om internationale bescherming aan te reiken en de verschillende elementen van zijn relaas toe te lichten. Er bestaat trouwens geen enkele rechtsregel die de commissaris-generaal oplegt om onderzoeksdaden te stellen zoals het opvragen van documenten.

2.3.9. Wat betreft de aangevoerde schending van het recht op eerbiediging van het privé-, familie- en gezinsleven zoals gewaarborgd door artikel 8 van het EVRM, benadrukt de Raad dat dit enkel dienstig kan worden aangevoerd wanneer het gezinsleven daadwerkelijk geschonden dreigt te worden. Een loutere weigeringsbeslissing van de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus houdt geen schending in van de desbetreffende artikelen. De bestreden beslissing strekt er immers op geen enkele wijze toe een inmenging in verzoekers gezinsleven uit te maken, laat staan dat deze inmenging ongeoorloofd of disproportioneel zou zijn.

2.3.10. Verzoeker beperkt zich voorts tot de vermelding van artikel 17 van het Koninklijk besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van het Commissariaat-generaal voor vluchtelingen en staatlozen en de rechtspleging in het opschrift van het middel maar licht niet toe hoe het artikel werd geschonden door de bestreden beslissing. In zoverre deze onderdelen van het middel al ontvankelijk worden aangevoerd, zijn ze ongegrond.

2.3.11. In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953, in aanmerking worden genomen.

2.4. Aangaande de subsidiaire beschermingsstatus

2.4.1. Verzoeker heeft niet aannemelijk gemaakt dat hij voldoet aan de criteria van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Verzoeker beroept zich voor de toekenning van de subsidiaire bescherming op dezelfde elementen als voor de vluchtelingenstatus. Noch uit zijn verklaringen noch uit de andere elementen van het dossier blijkt dat hij voldoet aan de criteria van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

2.4.2. Verzoeker voert tevens geen concrete elementen aan waarmee aannemelijk wordt gemaakt dat hij in geval van een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet, noch beschikt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen over algemeen bekende informatie waaruit dergelijk risico blijkt.

2.5. In de mate dat verzoeker aanvoert dat artikel 3 van het EVRM wordt geschonden, dient te worden vastgesteld dat de bevoegdheid van de commissaris-generaal en derhalve ook van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in onderhavige procedure beperkt is tot het onderzoek naar de nood aan internationale bescherming in de zin van artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2.6. Er wordt geen gegronnd middel aangevoerd.

2.6.1. In het kader van de devolutieve kracht van het beroep volstaan bovenstaande vaststellingen om te besluiten dat verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of een risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet aantoonst.

2.6.2. Uit wat voorafgaat, is gebleken dat de Raad het beroep ten gronde heeft kunnen onderzoeken, zodat er geen reden is om de bestreden beslissing te vernietigen. De Raad kan immers volgens artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet slechts tot vernietiging overgaan als hij een onherstelbare substantiële onregelmatigheid vaststelt of als essentiële elementen ontbreken waardoor hij niet over de grond van het beroep kan oordelen. De aangevoerde schendingen kunnen hier, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissing.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftientwintig juni tweeduizend achttien door:

mevr. K. DECLERCK,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

K. DECLERCK